

do sladkostí zakousla a začaly se mi rozplývat na jazyku, pocítila jsem, jak se mi úlevou narovнала ramena.

O pár minut později k mým uším dolehly kroky. Když Audrey konečně zatlačila do dveří a vyšla ven, uhnula jsem jí z cesty.

„Kam ten spěch, Keiko?“ Audrey si dlaněmi uhladila bílé tričko, načež se poplácala po zadní kapse růžových šortek, aby se ujistila, že si vzala mobil.

„Copak ty se netěšíš, až uvidíš Jennu?“ podivila jsem se.

Jenna Sakaiová byla naše druhá nejlepší kamarádka. Její rodiče se loni rozvedli a otec se přestěhoval do Texasu, takže Jenna poprvé po třech letech strávila léto jinak než s námi.

Audrey si nechala vlasy, zbarvené jako mléčná čokoláda, splývat přes ramena. Byl to sotva měsíc, co je přestala nosit uvázané do culíku. „Celé léto nás úplně ignorovala,“ řekla Audrey.

„Ne *úplně*,“ namítla jsem. Všechny tři jsme si zpočátku s nadšením posílaly jednu zprávu za druhou, jenže takové tempo se nedalo udržet. Částečně to bylo tím, že mi nepřišlo správné Jenně do detailu líčit, co všechno jsme bez ní podnikaly. Prázdniny nejspíš strávila sama v bytě svého táty, zatímco ten byl v práci.

„To ona nám přestala posílat zprávy,“ podotkla Audrey a poprvé za celé léto si na rty místo balzámu naniesla lesk. Rty se jí třpytily a voněly po jahodách.

„My jsme se jí pak taky přestaly ozývat.“

Audrey mávla rukou. „Jenna se odmlčela první.“

„Audrey,“ napomenula jsem ji. „Nebud' zlá.“ Nejradši bych jí ale řekla: *Nekaz nám to shledání.*

Ze schodů jsem sešla jako první a doufala, že tím Audrey přiměju trochu zrychlit. Někdy během léta došla k závěru, že jezdit na kolech je dětinské. Blížily se naše třinácté narozeniny – Audrey je měla v listopadu a já v únoru.

Po dvou týdnech, během nichž jsme byly zavřené doma, jsme rodiče uprosily, aby nám dovolili jet autobusem. Souhlasili, ale jet jsme mohly jenom do Courtyardu – nóbl venkovního obchodního centra – a zase zpátky, jenom během dne, a ještě pod podmínkou, že jim dáme předem vědět. První jízda pro nás byla výjimečná. Audrey náš výlet pečlivě dokumentovala, od čekání na zastávce až po sezení na tvrdých sedačkách v autobuse, a před každým obchodem, který jsme navštívily, si nezapomněla udělat selfie. Pak fotky z toho dne vytiskla a sestavila z nich koláž. Vyvěsila jsem si ji u sebe v pokoji na zeď.